

1. תתכבדו

תהילה

"התלבטתי הרבה איך לנהל את חלוקת הקבוצות לערב החברותי," המורה בכר עקפה את השולחן שלה, ונשענה עליו בכפות ידיים שלובות. "החלטתי שמכיוון שהשנה רק התחילה ואתן עדיין לא מכירות מספיק זו את זו, כדאי שבשלב זה אני אקבע את הקבוצות."

תהילה נאנחה בשקט. אם המורה הייתה מטילה את חלוקת הקבוצות עליהן, היא לא הייתה חייבת לקחת על עצמה תפקיד כלשהו, וכך הייתה יכולה להתחמק מכל הערב הזה. אבל עכשיו, כשהמורה בחרה בעצמה, אין לה סיכוי.

יפי, שישבה בטור המקביל לצד הדסה, רכנה קדימה בדריכות.

תהילה הרשתה לעצמה חיוך קטן. בשבועות האחרונים היא צברה הרבה שעות צפייה בזוג הזה, בלי שהיה להן מושג על כך.

יפי כמובן תשתוקק להיות עם הדסה באותה קבוצה, והדסה תרצה לקבל תפקיד משמעותי ובעל תוכן.

אבל למרות כל המסקנות אליהן הגיעה בקשר לשתיים, עדיין לא הצליחה להחליט מה דעתה של הדסה עצמה על החברות עם יפי.

המורה בכר הוציאה דף דפדפת מקומט, כחכחה בגרונה והתחילה להקריא.

עיניה של תהילה שוטטו על פני חברותיה החדשות. כולן היו לחוצות במידה מסוימת, אבל יפי לא הצליחה לשבת בשקט. הידיים שלה תופפו על שקית הביסלי בקצה השולחן, והעיניים שלה קפצו מהדסה למורה ומהמורה להדסה.

הדסה עצמה נראתה רגועה למדי, ושרבטה בעט הסגול שלה על קצה המחברת.

"תהילה שפירא, הדסה דוד ויפה כץ, אחראיות על הכיבוד."

תהילה עצמה את עיניה בייאוש. כיבוד אולי קל יותר מכל תפקיד אחר, אבל מכל הבנות בכיתה היא נתקעה דווקא איתן. עם יפי והדסה. יפי שצופה

בהערצה בכל תנועה של הדסה, והדסה, שמקבלת
את גלי ההערצה בשלווה של מלכת אנגליה.
מה בדיוק היא תעשה איתן יחד?

ראשה של יפי נותר באי אמון. היא נקשה על כתפה
של הדסה ולחשה לה משהו בקדחתנות. הדסה
משכה בכתפה בחוסר עניין.
אצבעה של יפי קפצה פתאום באוויר, ונראה שהיא
עצמה לא ממש הבינה איך זה קרה.
המורה בכר הנהנה לעברה.
"כן, יפה?"

"אממ... רציתי להגיד ש... הדסה ממש מוכשרת
בתכניות וכל זה. חשבנו, זאת אומרת..." היא העיפה
מבט מבוהל לעבר חברתה ותיקנה מיד, "חשבתי
שהיא תהיה בקבוצה שמכינה תכנית. היא תמיד
הייתה עושה את זה בבית הספר."

תהילה ציפתה לראות את הדסה מבזיקה אליה חיוך
של הכרת טובה, אבל הדסה בלעה את רוקה במהירות,
והכתף שלה נעה מילימטר ימינה, מתרחקת באופן
מזערי מיפי.

אז אולי יש סיכוי. אם המורה תקשיב ליפי ותיתן להן
תפקיד אחר, תהילה לא תצטרך להיות איתן יחד.

המורה סקרה אותן בגבות מצומצמות. "אני חושבת שהגיע הזמן לגוון. בעתיד, בעזרת השם, יהיו עוד ערבים חברתיים, ואז הדסה תוכל להיות חלק מקבוצה הקשורה לתכנית. אבל לעת עתה, עדיף לתת הזדמנות לבנות אחרות."

הדסה הנהנה קצרות, וכתפיה של יפי נשמטו.

"אז בסדר, סיימנו עם החלוקה לקבוצות, ואפשר לחזור ללמוד. אה, רגע, שלא אשכח: תהילה, הדסה ויפה, אתן תצטרכנה להגיע קודם כדי לארגן את הכיתה. תגשנה אלי בסוף השיעור, נלך יחד למזכירות לבקש בשבילכן מפתח."

תהילה סלסלה בעצבנות את קצה הצמה שלה סביב אצבעה. מלכתחילה לא תכננה בכלל ללכת לאספת הכיתה הטיפשית הזו. למה לשבת ולהקשיב לתכניות משעממות ולכרסם צ'יפס, אם היא יכולה בזמן הזה לשמור בייביסיטר ולהרוויח כסף?

אבל עכשיו, כשהמחנכת חילקה בעצמה את התפקידים, יהיה מסובך יותר להתחמק. היא תצטרך לגשת למורה ולמצוא תירוץ הגיוני. המורה בכר לא תאהב את זה, קל לראות עליה. יכול להיות שיהיה פשוט יותר לגמור עם המטלה וזהו. לא חכם לסמן את עצמה בעיניי המורות כבר בתחילת השנה.

היא העיפה מבט ימינה כדי לראות את פניהן של הפרטנריות החדשות שלה. יפי רכנה על דף קטן וכתבה משהו בשרבוטים נסערים. הדסה שתלה את סנטרה על כפות ידיה ונראתה כאילו השיעור הזה חיוני להישרדות שלה.

יפי העיפה לעבר הדסה עוד מבט קצר, ואז קימטה את הדף והשעינה את סנטרה על כפות ידיה, בחיקוי מדויק של הדסה.

תהילה הרשתה לעצמה עוד חיוך עקום מהיר, לפני שהפנתה את ראשה חזרה אל המורה.

כשהשיעור הסתיים והמורה תלתה את התיק על כתפה, הדסה נעצרה ליד תהילה ותופפה על השולחן שלה. "את באה? אנחנו צריכות לקחת את המפתח מהמזכירה."

תהילה זקרה את גבותיה. "הוא כבד?"

"מה? לא יודעת, לא ראיתי אותו. נו בואי כבר, לא מתחשק לי לבזבז את כל ההפסקה על זה."

"לכו שתיכן." תהילה החוותה בידה ברישול על יפי, שעמדה שם כמובן גם היא, מקבעת את זנב הסוס לראשה. "אם לא תצליחו לסחוב אותו, תקראו לי."

פיה של יפי התעקם כאילו שקלה לחייך, אבל הדסה כבר פנתה ללכת, והיא מיהרה אחריה.

תהילה נעמדה על רגליה וסובבה את שרירי כתפיה התפוסים. סביבה הוציאו בנות קלסרים בהיסטוריה וקראו אותם בקדחתנות.

"יש בוחן," הזכירה לה אפרת בנחמדות, כשראתה אותה צופה בהן.

"אה, תודה."

היא היססה לרגע. לא היה טעם להוציא את הקלסר שלה. היא בקושי תייקה בו שכפולים בשיעורים האחרונים. אולי תבקש מאחת הבנות לעבור במהירות על החומר, אבל היא בכל מקרה עייפה נורא ולא תצליח להתרכז. ומה הטעם בכלל? סתם בוחן קצר. קשה להניח שתהיה לו משמעות לציון בתעודה. ואם תהיה משמעות? כל התעודה הזו היא סתם איום על התלמידות כדי שישבו בשקט ולא יפריעו. אז בסדר, היא יושבת בשקט גם ככה. צריך להשלים שינה מתישהו.

"את לא לומדת, תהילה?"

היא משכה בכתפה ופתחה באיטיות את התיק שלה. הן היו נחמדות מאד החברות שלה, אבל היא באמת לא יכולה לשבת כך ולבהות. והיא תיראה מוזרה עוד יותר אם תעצום את העיניים. נערות בנות חמש עשרה ישנות אחר הצהריים, לא בהפסקה.

היא התמתחה וסקרה את הטורים הצדדיים. כל אלו שנשארו בכיתה, היו עסוקות עם הקלסרים. אף אחת לא הביטה בה.

לכן היא הוציאה מהתא הקטן, החבוי בין שני תאים, את המחברת היחידה שמעולם לא שכחה בבית.

היא קירבה אותה אליה, ושאפה עמוק את הניחוח שהיה רק שלה.

ואז, בלי להביט שוב אחורנית, הוציאה עט והמשיכה לכתוב.

מעשה בגבירה/ תהילה שפירא

כשהתינוקת הייתה בת שעות ספורות, בחנה אותה האחות בחמלה, ורפרפה בידה על שיערה השחור. "היא רק תינוקת", אמרה בצער לאמא שלה, "וכבר נראית כאילו כל עול העולם על כתפיה."

"היא חכמה", אמרה אמא שלה היולדת, שהייתה מותשת מדי, ובעצמה הרגישה כאילו כל עול העולם על כתפיה. "היא מבינה שאף אחד לא יכול לשאת אותו במקומה."

האחות נדנדה בעדינות את העריסה, וניסתה להחליק באצבעה את הקמט המוטרד במצחה הקטן של התינוקת. "הכול יהיה בסדר, תינוקת", הבטיחה לה, כמו שעשתה לאלפי תינוקות לפניו. "בשנים

הקרובות לפחות, את לא צריכה לדאוג לשום דבר מיוחד."

אבל זה לא היה נכון, ומשום שלתינוקות לא היו מילים, היא לא יכלה להסביר את זה לאחות החביבה. מובן שהכול היה מדאיג ומבלבל ולא מובן.

איך היא אמורה לדעת אם עכשיו הזמן לבכות או לשתוק? איך תדע אם היא צריכה להתפתל או לפהק? מי יגלה לה אם עליה לבעוט ברגליה, או לעצום עיניים ולישון?

איך היא אמורה לנחש, כאשר כל אחד מהתינוקות סביבה, עושה משהו שונה לחלוטין?